

Praha-Žižkov, 9. 1. 2021
P. Jareš

Mějme živou víru
Ž 119,161-168
Jk 2,14-26

Zachránit nás může pouze živá víra. Tedy víra v Ježíše Krista, která se projevuje v našem každodenním rozhodování a jednání. Víra, která by se v našem praktickém přístupu k životu nijak neprojevovala, by nám byla k ničemu. Právě na to se snaží upozornit apoštol Jakub v přečteném oddílu. Když je člověk nedostatečně oblečen a má hlad, nijak mu nepomůže, že mu někdo popřeje, aby mu nebyla zima a neměl hlad. Potřebuje dostat oděv a jídlo. Pouhá slova tu jsou bez užitku. Právě tak je neúčinná víra, která je pouhým názorem, pouhým slovním přitakáním ke tvrzením Bible. Taková víra se nijak neprojevuje v našich činech vůči ostatním lidem, vůči Bohu, ani vůči sobě samým. Apoštol o takové víře říká, že je mrtvá. A pokud má někdo tento druh víry, Jakub se u takového člověka ptá: „ *Může ho snad ta víra spasit?* “ (Jk 2,14 ČEP) Když se mluví o spasení, neměli bychom přitom myslet pouze na to, co s námi bude na věčnosti, po smrti. Záchrana v Kristu se týká už našeho nynějšího života zde na zemi. Už zde na zemi se přece můžeme nacházet v pekle a zároveň dělat peklo ze života svým nejbližším a dalším lidem. Z toho nás Bůh chce zachránit, chce nás zachránit z našeho bloudění po špatných cestách (1P 2,25). Živá víra v Krista nás zachraňuje, protože nás prakticky mění. Mrtvá víra nás ponechává takovými, jakými jsme vždycky byli. Nepřináší do našich životů nic nového, nic nadějného. Snad jen hezké myšlenky a hezká slova. To ale k záchraně nestačí.

Kanadského psychologa Jordana B. Petersona se vícekrát ptali, zda věří v Boha. Odpovídá obvykle v tom smyslu, že jedná tak, jako kdyby v Boha věřil. A prý se obává, že by Bůh existovat mohl. Peterson je přesvědčen, že to, čemu věříme, je to, co děláme, ne to, co říkáme.¹ Vlastně vždycky žijeme podle toho, čemu skutečně věříme. Vždycky se prakticky řídíme podle toho, s čím skutečně počítáme. Naším trvalým nedostatkem však zůstává, že máme sklon něco jiného prohlašovat a něco jiného žít. Žijeme podle své víry. Není to ale vždy víra, ke které se slovně hlásíme. Není to vždy víra v Ježíše Krista. Apoštol Jakub nás učí, že živá víra v Boha, v Ježíše Krista, je viditelná na našich činech, na našem jednání. Pouhé prohlášení, že věříme v jediného Boha (v Ježíše Krista), nemusí znamenat, že máme živou víru. Nemusí znamenat, že máme víru, která zachraňuje. Možná nemáme lepší víru než

¹ https://www.youtube.com/watch?v=coTKSH_YN7E

démoni, kteří také věří, že je jeden Bůh, ale hrozí se toho (doslova: „chvějí se“, v. 19). Zůstávají nezměněni, neodvracejí se od zla k dobru. I my lidé můžeme mít podobnou víru, kdy nám možná při pomýšlení na existenci Boha naskakuje husí kůže a běhá mráz po zádech. Ale tím dopad víry na náš život končí. Apoštol uvádí jako příklad dvě postavy ze Starého zákona - Abrahama a Rachab. Oba podali jasný důkaz své víry v Boha tím, co udělali. Abraham položil svého syna Izáka na oltář jako oběť Hospodinu. Pán Bůh tehdy praotce zastavil až v poslední chvíli, takže Abraham svého syna nezabil. Bible říká, že Hospodin chtěl Abrahama vyzkoušet (viz Gn 22,1-19). Rachab u sebe ukryla Izraelské zvědy a pomohla jim k útěku (Joz 2). Apoštol tu ukazuje, že Abraham a Rachab byli ospravedlněni ze skutků (Jk 2,21.25). Nejde však o protiklad k učení apoštola Pavla o ospravedlnění vírou (viz Ř 3,21-31). Jde pouze o to, že pravá víra v Boha se v našich životech vždy projeví i činy. Martin Luther to vysvětloval tak, že člověk je ospravedlněn pouhou vírou, avšak ne vírou, která je sama.

Živá víra má velmi dobrý dopad na celý náš život. O tom nás ujišťují slova z žalmu: „*Hojný pokoj mají ti, kdo milují tvůj Zákon, o nic neklopýtnou.*“ (Ž 119,165 ČEP) Jeden mladík napsal své milé milostný dopis: „Mám Tě tak rád! Skočil bych pro Tebe do ohně, vystoupil na nejvyšší horu, přeplaval tu nejširší řeku. Tedy zítra večer, *nebude - li pršet.*“² S láskou k Hospodinovu zákonu je to stejné jako s vírou. Milovat Hospodinův zákon neznamena mít pouze zálibu v četbě Bible. Znamená to skutečně se podle Božích přikázání řídit v každodenním životě. Nejde tu o to, abychom byli bezchybní. Jde o to, abychom skutečně šli za Ježíšem. Na této cestě nám Bible slibuje hojný pokoj. Slibuje, že se nám bude dařit velmi dobře. Není to slib života bez problémů. Určitě to ale můžeme chápat tak, že když se budeme držet Krista, mnoho (zbytečných) problémů si ušetříme. Milujeme-li Boha, pak na své životní cestě o nic nezakopneme. Ani o všelijaké problémy, které s sebou život či mezilidské vztahy přinášejí. Nějak se nám to vždy obrátí k dobrému. Jak napsal Pavel: „*Víme, že všechno napomáhá k dobrému těm, kdo milují Boha, kdo jsou povoláni podle jeho rozhodnutí.*“ (Ř 8,28 ČEP) Také ale víme, že i křesťan může ve svém životě ošklivě zakopnout. Třeba právě o své velké problémy. Může se vzdálit od Boha, dopustit se špatných činů. Díky věrnosti a slitování Pána Ježíše však může znovu vstát a vrátit se na správnou cestu, vrátit se k Bohu. „*Spravedlivý, i když sedmkrát padne, zase povstane, svévolníci zaklopýtnou a zle končí.*“ (Př 24,16 ČEP) Mějme tedy živou víru!

² P. Lefèvre, *Příběhy psané životem*, str. 136; Portál, Praha 1995